

GEDACHTENDOOD

Ben ik weer! Elleke, een paar jaartjes later, maar terug met nieuwe pagina 's.

Nadat ik Alleen had uitgebracht, hoopte ik eigenlijk nooit meer een boek te schrijven met deprimerende teksten en depressieve gedachten.

Maar eerlijk is eerlijk, sommige delen van dat ongelukkige meisje in mij bestaan nog. En ze zullen ook niet weggaan door het weer op te schrijven. Maar niemand anders schrijft het op. Over het echte leven, gedachten die er soms zijn, soms vaker, soms even niet. Over verlangens, missen en verdriet.

Soms mis ik heftige verhalen, de trieste woorden waar iedereen maar vierentwintig zeven om heen blijft draaien. Het is om ziek van te worden en we worden er niet beter van.

Dus hier ben ik weer, je 'depressieve auteur' of hoe je me ook wilt noemen. Met een heftig verhaal. Dus ga er even goed voor zitten. Oh, en een kleine tip. Lees hem alsjeblieft niet in een keer uit. We moeten een beetje lief voor onszelf blijven.

Laat me zeker weten wat je ervan vond via mijn sociale media en tot de volgende!

Elleke

Voor Julia

Richting

Vanbinnen was ik dood.
Mijn gedachten leefden niet meer.
Toen ik daar zo stond.
Voelde ik niets meer.
Ik kon niet denken.
Geen gedachte aandacht schenken.
Ik kon alleen maar kiezen.
In dat ene moment.
Maar waren er wel zoveel opties?
Ik kon maar twee kanten kiezen.
Ik koos voor een bestemming.
Die niets te maken had met dood.
Maar was het wel de juiste richting die ik koos?
Links was leven, rechtdoor zou ik stoppen.
Rechtsaf was terug.
Maar dat leek dus niet te kloppen.
Mijn hoofd wilde verder.
Gaf een zetje in mijn rug.
Ik was niet meer als eerder.
Ik ben anders dan jaren terug.

Daar staat ze

Daar staat ze.

Alleen, boven water.

Ze kijkt naar beneden.

Ze ziet de golven bewegen.

Ze stelt zich voor hoe de toekomst haar aan land spoelt.

Hoe ze stopt met vechten voor haar leven.

Ze ziet boten aanmeren met spoed,

maar haar laatste lucht al begeven.

Haar longen vol met zout water uit de zee.

De stroming voert haar mee.

De stemmen in haar hoofd hadden haar bijna laten springen.

Toch wist ze met haar leven de dood te overwinnen.

Ken ik haar?

Ken ik haar?

Kent ze mij?

Kent ze de versie die zij was?

Ze kent de leegte van bestaan.

Maar voelt ze ook mijn pijn?

Weet ze de toekomst die ik leef waar haar naam op staat?

Is dat iets wat ze toelaat?

Kent ze alle feiten van haar eigen zijn?

Of is alleen haar verleden haar waarheid?

Is een toekomst iets voor haar?

Of sterft ze liever nog vandaag?

Tot morgen

Tot morgen, spreekt ze uit.
Of is morgen een leugen?
Gaan vanavond alle lichten uit?
En is morgen niets dan dode geuren?
Is haar lichaam morgen stijf?
En vloeit het donkerrode kleuren?
Is er niets meer over van gedachten?
Stierven ze samen met haar leven?
Was het leven goed genoeg geweest?
Was ze tevreden?
Misschien niet met de zij die ze nu was.
Maar met het meisje van jaren geleden.

Storm

Ik fiets door de regen.
Maar in mijn hoofd stormt het harder.
In mijn hoofd raast een orkaan.
Die me in drie seconden van de rand blaast.
Buiten is onweer en bliksem.
Maar alleen binnen zijn de schichten.
Het doodt me vanbinnen.
Vanbuiten blijf ik heel.
Mijn binnen breekt in duizend stukken.
En zal nooit worden geheeld.

Ondraagbaar

Kan iets ondraagbaar zijn?
Voor je schouders te zwaar?
Is iets niet het dragen waard?
Moeten we het niet altijd proberen?
En dan laten vallen en dan leren?
Moet je het alleen dragen?
Zijn twee handen wel genoeg?
Zijn er vragen die ondraagbaar zijn?
Een vraag misschien, die onbeantwoord blijft?
Zoals na leven, wat na dood?
Wat is er wel om voor te leven?

Wachten

Waarom altijd blijven wachten?

Wachten tot iets beter wordt.

Waarom blijven wachten tot we ooit weer kunnen lachen?

Blijven wachten tot het lichter wordt.

Blijven wachten op een toekomst, op een beetje perspectief.

Blijven wachten tot we niets meer zien, omdat mooi ons niet toekomt.

Wachten op de dood voor jaren, voor decennialang.

Maar misschien is er nog hoop, daarom wacht ik af.